

ПЕТЯ ПЕТРОВА

ПРЪСТЕНЪТ НА РОДА

Една история за силата и подкрепата на рода.

**ИЗДАТЕЛСТВО „ИЗРАСТВАНЕ“
ДОБРИЧ, 2022**

© Издателство „Израстване“, 2022 г.

ПРЪСТЕНЪТ НА РОДА

© Петя Петрова – автор, 2022 г.

© Цвета Петрова – илюстратор, 2022 г.

Елена Коева-Юрченко – редактор и коректор

Всички права запазени! Текстът или откъси от него, илюстрациите и търговската марка не могат да се възпроизвеждат под каквато и да е форма – електронна, механична, фотокопирна, презапис или по друг начин за каквито и да е цели, без изричното писменоразрешение на носителя на авторските права.

ISBN: 978-619-92209-2-4

РОДЪТ И НЕГОВАТА СИЛА

Скъпи читатели,

Държете в ръцете си красива книга с чуден разказ и вълшебни илюстрации.

Задачата на създателите на тази книга и на всички нас, възрастните хора, е да разкажем своя живот на децата си и да им предадем мъдростта и знанието, останало живо в нашата памет и в нашите сърца. Тази задача не е лесна, защото вие, все още малки, но умни и съобразителни читатели, знаете и можете толкова много: вие боравите чудесно с компютри, таблети и телефони, играете забавни електронни игри и имате възможност да гледате толкова много филми и предавания по телевизията. Но там, в тези устройства липсва едно, единствено нещо: паметта и обичта на разказвача. В тази шарена, малка, но вълшебна книга, обичта и родовата памет са живи, те са и закваската, без която никой, дори силен и голям човек, не може да бъде здрав и щастлив.

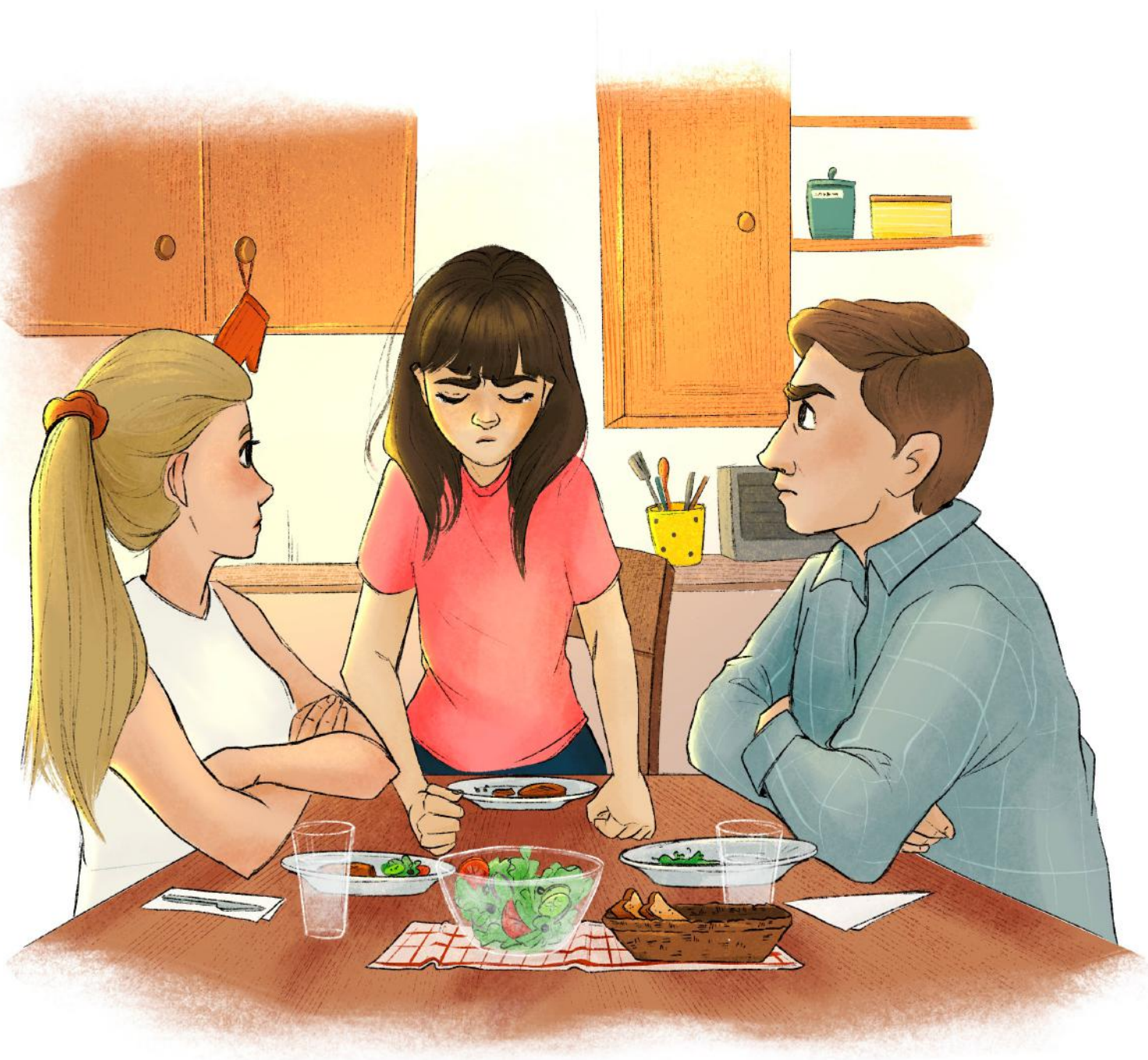
Потопете се в приказката, за да получите поуката, но и за да чуете гласа на вашите предци, на рода си и на своето семейство – това са хората, които винаги ще се отзоват с обич и топлина, с разбиране и вяра във вас. Те ще ви помогнат да разкриете тайните на живота.

Приятно четене!

С обич за вас!

Аида Марковска, родов разказвач и лечител

www.aida.bg

На вечеря, когато родителите на дванадесетгодишната Софи обсъждаха оживено организацията на предстоящия семеен празник, тя изведнъж подскочи:

– Осми ли? – почти извика младото момиче, сякаш досега не беше присъствала на масата. – Осми май, тоест утре?

– Да, скъпа – отговори майка ѝ. – Знаеш, че тогава е нашият празник на надеждата.

– О, да – припомни си разсеяно Софи. – Но... Аз съм поканена на рожден ден и искам да отида.

– Всяка година цялата фамилия се събира на този ден. Утре нашето семейство е домакин и... – опита да обясни баща ѝ, но ненадейният емоционален изблик на Софи го прекъсна.

– Искам да съм с приятелите си! – Момичето рязко се изправи от стола. – Вече не съм малко дете, което трябва да прави само това, което му казвате!

Баща ѝ свъси сърдито вежди, но майка ѝ побърза да успокои обстановката.

– Скъпа, има толкова други дни, в които да си с приятелите си.

– Има толкова други дни, в които мога да бъда и с вас, мамо! Но вие ми отнемате правото на избор! – възропта момичето с разтреперан глас и напусна масата.

На влизане в стаята Софи тръшна така силно вратата, че една кутия падна от етажерката на стената. На пода се разпръснаха бижута. „Супер, сега и това ли?!“ – помисли тя и тропна сърдито, а един пръстен се изтърколи и спря до крака ѝ.

„Пръстенът на баба Надежда!“ – разпозна го Софи и го взе в ръце. „Колко е красив!“ – възхити се тя на изящните тюркоазени камъчета по него. Сложи го на пръста си и той прилепна така точно, сякаш винаги е бил неин.

Същата вечер Софи заспа бързо, а сънят ѝ неусетно я пренесе в друго време и в чужд дом.

Там, непозната за нея жена тъкмо се готвеше да простира, а свежият аромат на току-що изпрани дрехи изпълваше въздуха.

– Надеее! Ела да ми помогнеш с прането! – провикна се силно жената.

В стаята като истинска вихрушка влетя Надежда – момиче на възрастта на Софи.

Докато сръчно подаваше дрехи на майка си, тя запита плахо:

– Утре има празник в центъра на града. Искам да отида да се видя с приятели и да потанцуваме. Може ли?

– Ако брат ти Петър дойде с теб... – майката не успя да довърши, прекъсната от бурните прегръдки на Надето.

Момичето нямаше търпение да съобщи на брат си и изхвърча

от стаята като стрела. Секунди по-късно се чу силно трополене. Майчиното сърце се сви и тя се втурна след дъщеря си. Надежда лежеше неподвижна в края на стълбището. До нея вцепенен стоеше брат ѝ. Дъхът на майката спря при тази гледка. Обезумяла от тревога, тя бързо приклепна до Надя. „Слава Богу, диша!“ – облекчено пое въздух.

Когато Надежда дойде в съзнание видя доктора до леглото си.

– Чудо е, че нямаш счупвания по себе си, Наде. Но ще се наложи да пиеш лекарства, да почиваш няколко дни и никакви резки движения! – отсече той и с един замах зачеркна надеждите на момичето за танци следващата вечер. Очакването, вълнението, плановете – всичко се срути и изчезна в един едничък миг.

На следващия ден, дочувайки от улицата трескавата подготовка на хората за празника, Надежда се натъжи още повече. Брат ѝ не издържа на унилия ѝ поглед:

– Днес ще има празник у дома! Ти си ни учила, – обърна се той към майка им, която гледаше неразбиращо – че в трудни моменти обичта и

подкрепата на рода помагат най-много! Отивам да поканя роднините ни, а ти подготви вечерята. Довечера всички ще бъдем заедно.

Надежда изведнъж се оживи, окрилена от решението на брат си. Майката, видяла това в очите на дъщеря си, бързо се разшета.

В уречения час роднините започнаха да прииждат. Посрещайки ги, майката на Надежда помоли всеки да отправи добри думи и благопожелания към пострадалото момиче, защото дълбоко вярваше в силата на думите и подкрепата на рода. Тя беше убедена, че чрез тях Надежда ще се възстанови по-скоро.

Изкусителни аромати се носеха във въздуха и направиха дома още по-уютен. По време на вечерята роднините насочиха вниманието си към Надежда,

за да ѝ покажат обичта си. Някои разказваха забавни общи спомени, други споделяха защо се гордеят с нея, а трети крояха планове какво ще направят заедно когато оздравее.

Топлите усмивки и греещите очи на близките сякаш озариха стаята по вълшебен начин. Обичта, която бликаше от думите на всички роднини, вдъхна сила на Надежда и на нея ѝ стана по-леко. Завладяна от доброто настроение, тя изви красивия си глас и запя песента, с която баща ѝ я приспиваше като малка. Той беше изследовател, който често отсъстваше и макар да ѝ липсваше, Надето много се гордееше с него.

Скоро след това всички се разотидоха, а Надежда се отпусна и заспа спокойно, заредена от обичта и подкрепата на роднините си. Не след дълго вратата на стаята бавно се отвори и влезе баща ѝ. Той съблече палтото си и тихо седна на леглото до Надето. Острите черти на лицето не можеха да скрият грижата и обичта в погледа му. Той нежно хвана ръката на спящото момиче и тихо промълви:

– Тук съм.

Умореният мъж се отпусна назад и заспа, но не пусна ръката на дъщеря си.

Не след дълго утрото донесе новия ден. Слънчевите лъчи погледеличкаха Надежда по лицето и тя бавно се събуди. Протегна ръце над главата си, а краката ѝ опряха нещо в края на леглото. Първоначалната ѝ уплаха бързо се замени с безгранична радост. Невяръваща на очите си, тя силно извика:

– Тате! Ти си дойде!

Баща ѝ я прегърна развълнуван:

– Тук съм, милото ми дете!

Съжалявам, че не бях до теб, но вече сме заедно! Нося ти подарък – той извади от джоба си пръстен с красиви сини камъни по него.

– Тюркоазените камъни на този пръстен носят здраве и пазят от беди. Научих това от местните хора в далечната страна, в която бях.

